

İSTANBUL İL ÖRGÜTÜ'NÜN YENİDEN KURULUŞU ÜZERİNE KONUŞMA

İstanbul il örgütünün yeniden kurulması dolayısıyla partililere yapılan konuşmadan, 22 Kasım 1970

Türkiye'de demokratik, parlamenter sistemin aksaklıkları, eksikleri ve burjuvazinin egemenliğini -çok partili diktatoryasını- sürdürme niteliği üzerinde çok şey söylendi. Hepsi de doğrudu, ne var ki bugün durum bu çizgiyi de aşmıştır: Türkiye apaçık faşist bir uygulamanın içine girmiştir.

Faşizmin iki kesin kıstası vardır: 1) Örgütlenmiş açık teröre dayanması; 2) Bu örgütlü açık terörün işçi sınıfını, onun demokratik hak ve özgürlüklerini, politik ve ekonomik örgütlerini baş hedef alması ve bununla birlikte tüm demokratik özgürlükleri ve hareketleri ortadan kaldırması veya kaldırmaya yönelmesidir.

Faşizmin yakın tarihte iki çeşidi görülmüştür. Birincisinde çok partili parlamenter rejim bütün demokratik hak ve özgürlüklerle birlikte ortadan kalkar: Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası, Franco İspanyası ve şimdi cunta Yunanistan'ı bunun örnekleridir. İkincisi de, çok partili parlamenter rejim -işçi sınıfı partisi hariç- bu dış görüntü olarak sürdürülür. Bu ikinci çeşitte, iktidar doğrudan bir müdahale yapmıyor tavrı takınır, ama el altından desteklediği, körüklediği, örgütlediği, silahlandırdığı güçler işçi sınıfına, tüm ilerici ve devrimcilere, demokratik mücadele veren halk kitlelerine yüklenir, gözdağı verip sindirmeye çalışır. Cunta öncesi Yunanistan'da Karamanlis demokrasisi bu çeşit bir faşizmdi.

Bugün Türkiye'de bu ikinci çeşit faşizm uygulamasına geçilmiştir. Bir yandan resmî komandolar, yani askerî komandolar doğu ve güneydoğu illerinde anayasa ve insanlık dışı usul ve muamelelerle açık bir terör uygulamasına geçmişlerdir. İşçi sınıfının ekonomik ve politik hareketi, sosyalist hareket daha gelişip güçlenince, askerî komandoların bu hareketleri bastırmak için de kullanılmak isteneceği, bunların bu çifte maksatla yetiştirilip hazırlandığı bellidir, nitekim sıkıyönetimden sonra İstanbul'a askerî komandolar getirilmiştir.

Öte yandan gayri resmî komandolar, öğrencilikle ilgi ve ilişkileri şüpheli guruplar gece yarılarda silahlar patlatıp, pencere camları kurşunlayarak, baskınlar yapıp sıkıştırdıkları yerde üniversiteli gençleri vurarak ortalıkta pervasız ve küstah halde kol geziyorlar, iktidar kendisi doğrudan işe karışmayıp solcu öğrencileri sağcı öğrencilere kırdırtmak, böylece öğrenci hareketini bastırmak politikası güdüyor.

İşçi sınıfına ise iktidar önce başka bir usul uygulamak istedi. İşçi sınıfı en korktuğu güç olduğu için ona açıktan komando terörü uygulamaya cesaret edemedi. İşçi kitaba uydurup sözde kanun yolundan meseleyi halletmek istedi. 274 ve 275 sayılı tadil tasarılarını B.M.M.'den geçirip ilerici, devrimci sendikaları ortadan kaldırmak, işçi sınıfının ekonomik mücadele hareketini işbirlikçi sarı sendikalar örgütü Türkiye'nin tekeline ve güdümüne sokmak suretiyle işçi sınıfını kontrol ve baskı altına

almak yolunu denedi.

Bu arada A.P. iktidarı yedi defa yedi ayrı dosya ile Anayasa mahkemesine işçi sınıfımızın biricik örgütü T.İ.P. aleyhine müracaat da etti. Dosyaların hepsi de gayri ciddi bulunarak reddedildi. Parti bunlardan ve örgütlerine, toplantılarına yapılan terörist saldırılardan yılmaksızın mücadelesini sürdürdü ve sonuna kadar sürdürecektir.

Sendikal hak ve özgürlükleri anayasaya aykırı kanunlar çıkartarak kısıtlamak, yok etmek girişimine işçi sınıfımızın tepkisi sert oldu. Bu tepki üzerine -15-16 Haziran direnişi- ve de sıkıyönetimden istenilen sonuç alınamayanca, işçi hareketlerine karşı da örgütlü açık terör uygulamasına geçildi. İstanbul'da Gislaved, Adana'da Bossa olayları bunun ilk örnekleridir. Hedef her ne pahasına olursa olsun işçi sınıfımızın bilinçlenip örgütlü, etkin bir ekonomik, hele politik bir güç haline gelmesini önlemektir.

İstanbul'a askeri komandolar getirilmesini, Gislaved ve Bossa'da yer alan kanlı olayları bu açıdan görmek ve değerlendirmek gerekir. Yani örgütlü açık teröre, açıkça faşist yönetime geçiş açısından Bossa'da polis ölçüyü aştı, görevini aştı dendi. Mesele bu kadar basit değildir. Güvenlik kuvvetleri, anayasa ve bunun gereğince devletin tarafsız, düzenleyici bir aracı gibi değil iktidar-Türk-İş- patronlar üçlüsünün hınçlı, intikamcı vurucu gücü olarak iş gördü. Ve polis terörü ile birlikte Bossa'da ilk defa işçileri, yine işçilere kırdırtmak taktiği denendi.

Türk-İş'in olayın hemen ertesinde yayınladığı tehdit dolu bildiri, işçilerin haklı direnişini kırmak için bundan böyle bu usulün uygulanmak istendiğinin bir belirtisidir. Öğrenciyi öğrenciye, işçiyi işçiye, bir halk kitlesini diğerine kırdıracağını! Gerçek güçlerini, tarihsel görevlerini bitirmiş egemen sınıfların ve iktidarlarının değişmez politikasıdır bu.

Ama işçi sınıfımız bu oyunlara gelmeyecektir. Örgütlü açık terör karşısında, faşizm karşısında sinmeyecek, gerilemeyecektir. 15-16 Haziran direnişi, Gislaved ve Bossa olayları birbirinden kopuk münferit olaylar değildir; bir bütün olarak işçi sınıfımızın haklarına sahip çıkmada, bunları korumada mücadele azminin ve gücünün göstergesidir. Haklarını kanun yolunda alsınlar demagojisiyle mesele örtbas edilemez. Anayasanın sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin 46 ve 47. maddelerini ihlal edenler kanundan söz edemezler. Anayasayı ihlal suçunun doğurduğu tepkiler, yani işgallerin kanuna uygun olup olmadığını tartışmak bile abestir. Anayasayı ihlal edenler hesap vermek durumundadırlar.

İşçi sınıfı direnişi devam edecektir. 274 sayılı kanun uygulamada kaldıkça, 275 sayılı kanun tasarısı geri çekilmedikçe, en bilinçli ve mücadeleciler işçiler işlerinden çıkarıldıkça işçiler direnecektir. İşçi sınıfımız, dayanışma ve genel grev dahil hak ve özgürlüklerine gerçekten sahip olana kadar mücadele edecekler. İşçi sınıfımızın mücadelesi, sömürünün her şekli, insanın insana kulluğunun her şekli son bulana kadar işçi sınıfının önderliğinde tüm köylü-kentli emekçilerin, tüm halkların, din ve mezhep topluluklarının eşit, özgür, kardeşçe bir arada yaşayacakları düzen gerçekleşene kadar sürecektir. Bu toplumların gelişme kanununun kaçınılmaz gereğidir. Toplumsal gelişmenin işçi sınıfına verdiği tarihsel misyondur.

Bu gereği bilmeyenlerin veya bilmemezlikten gelenlerin vay haline!

İşçi sınıfı ve onun mücadelesi tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ve hareketlerin teminatıdır. Bütün yurtseverler, ilericiler, devrimciler, sosyalistleri faşizme karşı ve onun işbirlikçileri ve onun destekçisi emperyalizme karşı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için güçlerimizi birleştirelim.

TÜSTAV Arşivi